

Κάθε τέλος (τους) και μια νέα αρχή (μας)

Barikat

Η Καρχηδόνα πρέπει να διατηρηθεί;

Φόβος. Έσωθεν και έξωθεν Φόβος. Ο φόβος φυλάει τα έρμα. Γιατί τα έρμα φοφούν όταν έχουν κάτι. Όχι στο σώμα. Άλλα στο μυαλό. Φόβος. Ο φόβος ενώνει. Τους πάντες. Τα πάντα. Τα όμοια και τα ανόμοια. Τα πάνω και τα κάτω. Ο φόβος είναι η καλύτερη κόλλα. Ο φόβος είναι η τελευταία ανάλυση. Φόβος του εχθρού. Φόβος του λαού. Φόβος του διαφορετικού. Φόβος του εαυτού. Φόβος για τη ζωή σου. Φόβος μπας και ζήσεις. Μπας και ζήσεις αλλιώς.

Ασφάλεια. Η ασφάλεια είναι το υπέρτατο αγαθό. Έτσι μας λένε. Ασφάλεια. Ξέχωρο από τις άλλες. Πρώτο από όλα τα αγαθά της ζωής. Πάνω από την αλληλεγγύη, την συλλογικότητα, την ελευθερία. Υπέρτατα αγαθά όμως απαιτούν και υπέρτατες αρχές για να τα διασφαλίζουν. Το κράτος. Η κυβέρνηση. Οι αρχές. Το οικοδόμημα. Αυτοί που σπέρνουν το φόβο. Αυτοί που εγγυώνται την ασφάλεια. Αυτοί που κηρύσσουν τον πόλεμο. Αυτοί που σου παίρνουν το φαί απ' το πιάτο. Αυτοί.

Ανάμεσα στο φόβο και την ασφάλεια στέκεται το μικρότερο κακό

Το μικρότερο κακό. Γιατί πάντα (όμως πάντα!) υπάρχει και μεγαλύτερο κακό. Υπάρχουν και χειρότερα. Δεν χρειάζεται να τα βλέπεις. Απλώς βάλε τη φαντασία σου να δουλέψει. Τι θα μπορούσε να γίνει αν... Αν έχανες και αυτά που έχεις. Αν μετάνιωνες για αυτά που άφησες. Γι αυτό άσε τους πειραματισμούς. Και άσε τα όνειρα γιατί θα αδειάσουν οι τράπεζες από καταθέσεις. Άλλων. Μη διώξεις μια κυβέρνηση που σε τεντώνει με τα Μνημόνια, όταν ο Έμπολα και το ISIS παραμονεύουν έξω από τη πόρτα σου. Ανάμεσα στη φυσική κατάσταση πραγμάτων και στην έκτακτη κατάσταση πραγμάτων στέκεται το κράτος. Ποιος τα γαμάει τα Μνημόνια όταν έχουμε το κεφάλι μας στη θέση του;

Πες μου ένα ψέμα να αυτό-συντηρηθώ

Το ένστικτό της αυτοσυντήρησης είναι μια παγίδα. Ο άνθρωπος δεν γίνεται να αυτό-συντηρηθεί. Γι' αυτό έκανε κοινότητες, γι' αυτό οργανώθηκε σε ομάδες, γι' αυτό επέλεξε την συλλογική ζωή. Παντού και πάντα. Γι αυτό ερωτεύεται, συμπαθεί, κινητοποιείται, εξοργίζεται. Το ένστικτο αυτό-συντήρησης αναπνέει δίπλα στο κουφάρι του κάθε τι όμορφου, του κάθε τι απελευθερωτικού. Όταν το ζήτημα καταλήγει στο να ζήσεις/επιβιώσεις, τότε πρέπει να "αφήσει τους άλλους" να πεθάνουν. Το ένστικτο αυτό-συντήρησης κάποιες φορές είναι φόνος. Και όλοι έχουμε σκοτώσει, έστω και λίγο. Γιατί φοβάσαι. Γιατί φοβόμαστε. Ο φόβος είναι ναρκωτικό. Σκληρό ή μαλακό ανάλογα με αυτόν που τον εξαπολύει. Η ασφάλεια είναι υπνωτικό. Κοιμήσου τώρα. Και κλείδωσε την πόρτα.

Ο Joker είναι παιδί του Batman. Το δίκιο σου στέκεται στην άκρη του λουσταριού σου.

Είσαι αντιεξουσιαστής. Αναρχικός. Ελευθεριακός. Ατομικός ο (αυτό-)προσδιορισμός. Δικαίωμα σου. Άλλα πες μου, πως έφτασες να ανοίξεις το κεφάλι μιας διαδηλώτριας της ίδιας πορείας, να τραμπουκίζεις μεσήλικες σε κάποιο στενό του Κερατσινίου, να ποδοπατάς κόσμο για να γλυτώσεις από αυτό που προκαλείς. Πως έφτασες ως εκεί. Για ποιο λόγο; Για τον Παύλο; τον Αλέξη; Τον Κάρλος; Τον Σαχζάντ; Αλήθεια γι αυτούς; Είσαι ασφαλήτης; Τι σημασία έχει για τον χτυπημένο; Τι σημασία έχει;

Γεννήθηκες από την καταστολή. Σου έδωσε πνοή το μονοπώλιο της βίας τους. Και ο Joker γεννήθηκε απ' τον Batman. Άλλα ο Batman θα τον νικάει πάντα. Γιατί τον γέννησε. Ότι και αν κάνεις με την ζωή σου, τουλάχιστον μην την εξευτελίζεις. Και μη σκοτώσεις κάποιον που αγωνίζεται για να ζήσει. Ποιους εμπνέεις και ποιούς φοβίζεις; Πες μου ποιους τρομοκρατείς να σου πω ποιος είσαι. Είσαι αυτό που κάνεις. Διέλυσες μια πορεία. Έστειλες κόσμο σπίτι του. Εσύ.

Μη φοβάσαι άλλο. Κράτα μου το χέρι στη πορεία. Κράτα μου το χέρι αν είσαι σύντροφος, αν είσαι ένας απλός άνθρωπος. Μείνε μαζί μου στη πορεία. Όταν όλα καταλήγουν στο φόβο, σώσε και μένα μαζί σου. Μεταξύ των αρχών και των "αναρχικών" βοήθα με, γιατί δεν μπορώ να αυτό-συντηρηθώ. Μείνε μαζί μου στη πορεία. Ως την επόμενη. Ως το τέλος. Μείνε για να γλιτώσουν τα παιδιά. Μείνε και δικαίωσε τον Παύλο. Για να δείξουμε ότι ανά τους αιώνες και τα στενά "μια ηλιαχτίδα τρυπώνει και ο Παύλος ανά τους αιώνες δεν έδωσε το αίμα του για το τίποτα"[1]. Και 'γω ονειρεύτηκα έναν καλύτερο κόσμο. Και συ ονειρεύτηκες έναν καλύτερο κόσμο. Είμαστε ίδιοι. Εμείς. Ίδιοι.

Μη φοβάσαι. Ισοπέδωσε την Καρχηδόνα με την δύναμη της ελπίδας. Ισοπέδωσε την Καρχηδόνα και μην αφήσεις πέτρα πάνω στη πέτρα. Ζήσε στο χάος της πιθανότητας σου και όχι στην τάξη των μοντέλων τους. Μη φύγεις ήσυχα μες τη νύχτα. Μη φύγεις ήσυχα μέσα στη νύχτα.

Πάρε τις λέξεις που βρώμισαν και ξαναβρές τα νοήματα που μαράζωσαν. Αξιοπρέπεια, ελεύθερος χρόνος, ψυχική ηρεμία, πεζοδρόμια και καθαρός αέρας, συνδικάτο και ένσημα, κτλ κτλ.

Η Καρχηδόνα πρέπει να ξεριζωθεί. Γιατί η Καρχηδόνα μας κάνει Ρωμαίους. Όλους. Πληβείοι και πατρίκιοι, δούλοι και άρχοντες. Voucheraδες και manageraiους, άνεργους και τραπεζίτες, φασίστες και ανθρώπους. Διαδηλωτές και ΔΕΛΤΑδες. Για να ξαναθυμηθούμε το πραγματικό πρόβλημα. Η Ρώμη είναι το πρόβλημα. Όχι η Καρχηδόνα. Η Ρώμη μας ρουφάει τη ζωή.

Η Καρχηδόνα πρέπει να διαλυθεί. Η ίδια η ύπαρξη της Ρώμης εξαρτάται από αυτό. Η Καρχηδόνα πρέπει να διαλυθεί. Η ειρήνη θα τους κοστίζει την ισχύ τους. Θα αφήσει άλλα αγαθά να μπουν μπροστά, πέρα και πάνω από την ασφάλεια. Η νίκη τους θα τους νικήσει. Ζήσε τις έσχατες μέρες και μετά από αυτές. Δεν είναι το τέλος του κόσμου. Είναι η αρχή ενός άλλου.

[1] Μέρα με ήλιο θα φύγετε καθάρματα. Της Δάφνης Σφέτσα